

b. at opfordre medlemsstaterne til at sørge for ligestilling af vandrende arbejdere og landets egne på det økonomiske og sociale område, specielt med hensyn til løn, arbejdstid, socialforsikring og organisationsfrihed,

c. at opfordre medlemsstaterne til at sende arbejdsbureauet rapporter om lovgivning og praksis, når det gælder organisationsfrihed og de andre områder, der dækkes af artikel 6 i konvention nr. 97 om arbejdssøgende ind- eller udvandrere (1949),

d. at rette en indtrængende opfordring til medlemsstaterne om at iværksætte andre passende foranstaltninger med det formål, at vandrende arbejdere og deres familier kan tilpasse sig eller integreres i opholdslandet.

Til slut opfordres ILOs styrelsesråd til at optage spørgsmålet om fremlæggelse på en fremtidig arbejdskonference af en rapport om, hvorledes konvention nr. 97 har virket i praksis, samt om ønskeligheden af en revision af konventionen.

ILOs indsats for arbejdere i underholdningsindustrien.

Denne resolution var fremsat af fagforeningsrepræsentanten fra USA. Efter en forholdsvist kort diskussion blev den vedtaget med omtrent $\frac{3}{4}$ af komiteens stemmer.

Resolutionen opfordrer ILOs styrelsesråd til at anmode generaldirektøren om snarest muligt at undersøge, hvilke foranstaltninger ILO bør iværksætte til forbedring af arbejdsvilkårene for personalet inden for underholdningsindustrien.

Resolutionen, der fordømmer det illegale regime i Syd-Rhodesia.

Udkastet vedr. denne resolution var fremlagt af regeringsrepræsentanter fra Zambia og Algeriet og havde følgende titel: Resolution, som fordømmer den forskelsbehandling, som gennemføres af det illegale regime i Syd-Rhodesia med hensyn til beskæftigelse og erhverv samt organisationsret.

Drøftelserne i komiteen blev indledt af arbejdsministeren fra Zambia, som erklærede, at den ulovlige uafhængighedserklæring i Rhodesia bl. a. havde medført brutal behandling af den afrikanske befolkning, fængsling, krænkelse af ytrings- og organisationsfriheden. Dette var et åbent brud

på ILOs statut og på FN's menneskeret-tighedserklæring. For øjeblikket — oplyste arbejdsministeren — sad 294 fagforeningsledere i fængsel eller i fangeleje og 85 af dem afventede fuldbyrdelse af dødsdom for lovovertrædelser, for hvilke der normalt blot var fastsat fængselsstraf. Fra britisk side blev der intet gjort for at værne de indfødte afrikaneres rettigheder, og mange stillinger var fortsat reserverede for de hvide.

Den algierske regeringsrepræsentant i komiteen oplyste, at Rhodesia-spørgsmålet for nyligt var blevet behandlet på den afrikanske arbejdsministerkonference i Nairobi. Arbejdsministrene havde ment, at ILO burde bidrage til gennemførelse af resolution om Syd-Rhodesia, som i 1966 blev vedtaget af FN's sikkerhedsråd. De afrikanske arbejdsministre mente, at ILO ville svigte sin opgave, såfremt den forblev passiv overfor den racepolitik, den mangel på social retfærdighed og den undertrykkelse, som herskede i denne del af Afrika. Der var her tale om at værne livs- og arbejdsvilkår for de personer, der var ofre for apartheid. Han opregnede en liste på 6 ILO-konventioner, som var overtrådt af Syd-Rhodesia og sluttede med, at problemet ikke kun vedkom afrikanere, men alle frie mennesker.

I den efterfølgende lange debat var der ingen regeringsrepræsentanter, som gik imod forslaget.

Den britiske regeringsrepræsentant støttede resolutionen, idet hun bl. a. anførte, at selvom hovedopgaven i dette spørgsmål måtte påhvile FN, havde ILO dog også visse forpligtelser, når en opstået situation truede arbejdslivet og de sociale forhold. Hun understregede, at Storbritannien havde gennemført total eksport- og importstop overfor Syd-Rhodesia kun med undtagelse af visse medicinske forsyninger og visse forsyninger fælles for Syd-Rhodesia og Zambia.

Resolutionen har i sin endelige form to paragraffer. Den første fordømmer den racediskriminering, der finder sted med hensyn til beskæftigelse og erhverv samt med hensyn til praktiseringen af organisationsfriheden. I den anden anmodes ILOs generaldirektør om at tage de nødvendige skridt, for at de sanktioner, som FN's sikkerhedsråd har vedtaget, kan blive effektivt gennemført af alle ILOs medlemsstater i